

נאום הפרידה של אורי אבנרי מן הכנסת

„פרץ לביא,

מישפטן בן 23,

סרן במילואים,

חוזר ארצה

אחרי 20 שנה...”

הנכל בגלל חלום

ואידיאליסטית, שהרצל מתאר אותה לפרטי-פרטיה. איך זה ספר עתידני. הרצל לא בא לחזות את הנורה, כמו סופרי המרע הכירונו. הוא ביקש לצייר יעד — כדי לכוון אליו את המאמץ. הספר מסתיים במילים: „כל המעש של בני אדם היה לפנייכן חלום, והופך חלום לאחרי-מכן.”

בראשית הספר מתאר הרצל את קיתונות הבוה והרעג, שנשפכו על הציונים המעטים שהיו בווינה של

הייתי רוצה להרים היום את עיני אל אופקים רחוקים, ולקדיש את דברי האחרונים בכנסת זו לבעיות הקיור מיות של עמנו ומדינתנו.

יהודי צעיר בווינה

לפני שלושה דורות, לקראת סוף ימיו, כתב בנימין זאב הרצל תיאור דמיוני בשם אלט-נווילנד, „ארץ נור

ביום פרישתו מן הכנסת, 11 בפברואר, בהתאם להסכם רוטציה שהוצע על-ידו לשל, נשא אורי אבנרי נאום-פרידה. הוא עשה זאת במיסגרת של הצעה לסדר-היום, שנשאה את הכותרת „ההיערכות המדינית, התרבותית והביטחונית של המדינה לקראת הבאות”. על ההצעה השוב בשם הממשלה שריהמיש-פטים, משה נסים, שהתפלמס עם דיברי אבנרי בצורה מאופקת, וסיים את דבריו בדברי-ברכה

שוק שמי משותף... מעצמה עולמית חדשה... שמונה מיליון יהודים

בארץ... אשה תהיה דמטכילית... נשואין אזרחיים... יחד-דבש בקאזאבלנקה...

כדוציה עם מדינה פליסטינית... אימונים משותפים עם צבאות סעודיה,

מצדים ועיראק... יאסר עראפאת ישא בכנסת דברו לעם ישראל

ימיו. אך בזכות החלום הזה אנחנו נמצאים כאן, ובצדק נשקף עלינו כאן דיוקנו של הרצל, כקישוט יחידי בי אולם זה.

בעמוד הפתיחה של הספר מתנוססת הסיסמה: „אם תרצו, אין זו אנדה.”

קאריקטורה של הרצל

אדוני היושבראש, מזה זמן רב אני שואל את עצמי: אילו קם הרצל עתה מקברו, והיה נדרש לחבר כרך שני לאותו ספר — מה היה כותב? אני רואה בדמיוני את העלילה הבאה: נכדו של

שנה-חדשה”. הוא תיאר בו יהודי וינאי צעיר, פרידריך לונברג בן ה-23, שנאש מן החיים, השימוון הרוחני שפקד את יהודי מרכז אירופה, חיי הצביעות והפחד, האנטי-שמיות, המצוקה הכלכלית — כל אלה הביאוהו אל סף ההתאבדות.

המוצא למצוקתו נמצא לו על-ידי אציל קשיש, המזר מין אותו לפרוש יחד עימנו אל אי בודד באוקיינוס השקט. שם הם מבלים עשרים שנה, כשהם מנותקים כליל מכל המתרחש בעולם. ואז, בשנת 1923, הם חוזרים לביקור באירופה. בדרך הם מוזמנים לארץ-ישראל, והנה מתגלה להם עולם חדש — חברה יהודית חדשה שקמה על בירכי הציונות, חברה אידיאלית, אידיאלית

לאבנרי. יו"ר הישיבה, משה מרון, צירף לכך דיברי-ברכה משלו.

להלן נאומו של אבנרי במלואו:

אדוני היושבראש, כנסת נכבדה.

בתום נאומו זה אני על שולחן היושבראש את כתבי-התפטרותי מן הכנסת. היא תיכנס לתוקפה בעוד 48 שעות. אני עושה זאת בלי צער — הן מפני שאני מפנה את מקומי לאדם הראוי לתפקיד זה, הן מפני שמראה הכנסת הנוכחית אינו משובב את נפשי. הכנסת היא זירה למאבקי הרגע. עיניה דבקות בפיי סת הקרקע שלרגליה. אך ברשותך, אדוני היושבראש,